

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 29 0 P 034068 24 Gž
Tuzla, 11.09.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Asje Razić, kao predsjednika vijeća, Ivane Mott-Bašić i Alena Žabića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S.H., sin F. iz G.V., kojeg zastupa punomoćnik Ibrahim Omerović, adv. iz Kalesije, protiv tuženog Zaštitni Fond Federacije BiH, ul. Jošanička 55/4 Wog centar Vogošća, kojeg zastupa punomoćnik Ismet Beganović, adv. iz Tuzle, radi naknade štete, v.sp. 6.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Kalesiji broj: 29 0 P 034068 23 P 2 od 09.04.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 11.09.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Stravom prvim izreke prvostepene presude obavezan je tuženi da tužitelju na ime novčane rente mjesečno plaća iznos od 600,00 KM, počevši od 24.05. 2019. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa ubuduće dok za to postoje zakonski uslovi i to najdalje do 10-tog u mjesecu za protekli mjesec, sa zakonskom zateznom kamatom na svaki pojedinačni mjesečni iznos, počevši od dana padanja u docnju pa do konačne isplate, te da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.740,00 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude, pod prijetnjom izvršenja.

Stavom drugim izreke sa zahtjevom za naknadu troškova, a preko dosuđenog iznosa, tužitelj je odbijen kao neosnovan.

Protiv prvostepene presude u stavu prvom izreke žali se tuženi iz svih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku (Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 – u daljem tekstu skraćeno: ZPP), sa prijedlogom da se žalba usvoji, ožalbena presuda preinači i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja, uz dosuđivanje troškova parničnog postupka ili da se ožalbena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje. U žalbi tuženi potražuje i troškove žalbenog postupka na ime sastava žalbe u iznosu od 562,50 KM i takse na žalbu u iznosu od 150,00 KM.

U odgovoru na žalbu tužitelj u cijelosti osporava navode iz žalbe tuženog, te predlaže da sud žalbu odbije kao neosnovanu.

Ispitujući prvostepenu presudu u dijelu shodno odredbi člana 221. ZPP, ovaj sud je našao da je žalba neosnovana iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa i obrazloženja prvostepene presude u relevantnom slijedi:

- da je tužitelj zadobio teške tjelesne ozljede usljed saobraćajne nezgode koja se dogodila dana 01.07.2016.godine u kojoj je učestvovao traktor IMT 539, reg. oznaka ..., koji nije imao policu osiguranja,;
- da je dana 27. 07. 2017. godine tužitelj, zastupan po punomoćniku Agencija za konsalting i usluge-sigurnost-vir d.o.o. iz Tuzle, sa tuženim sklopio vansudsku nagodbu prema kojoj se u članu 1. tuženi Zaštitni fond obavezao da tužitelju S.H., na ime ukupne naknade za sve vidove nematerijalne štete, isplati iznos od 13.345,00 KM, dok je u članu 2. navedeno da oštećeni, ovdje tužitelj, izjavljuje da je isplatom navedenom novčanog iznosa u potpunosti namiren za štetu nastalu u predmetnom štetnom događaju i da se odriče bilo kakvih daljih potraživanja po bilo kojem drugom osnovu vezano za predmetni događaj;
- da su roditelji tužitelja F.H. i M.H., te sin tužitelja A.H. dana 22.05.2018.godine zbog predmetnog štetnog događaja podnijeli tužbu pred Općinskim sudom u Kalesiji protiv tuženog Zaštitni fond Federacije BiH, radi naknade nematerijalne štete, te da je donesena pravosnažna presuda broj: 29 0 P 031524 18 P od 29. 06. 2020. godine kojom je djelimično usvojen tužbeni zahtjev, te tuženi obavezan da tužiteljima, a na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog naročito teškog invaliditeta njihovog sina/oca S.H., tužitelju F.H. i M.H., isplati iznos od po 10.000,00 KM, a tužitelju A.H. iznos od 6.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 21. 05. 2018. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate i da im naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.710,98 KM, dok je sa zahtjevom za naknadu štete, a preko dosuđenog iznosa, tužitelj A.H., odbijen kao neosnovanim, u kojem postupku je utvrđen i doprinos S.H. u nastanku štetnog događaja u procentu od 50%;
- da je tužitelju rješenjem Općinskog suda u Kalesiji broj: 29 0 V 029536 17 V od 10.01.2018.godine oduzeta poslovna sposobnost zbog povreda nastalih usljed predmetne saobraćajne nezgode;
- da je prema nalazu i mišljenju vještaka dr Muhidina Džibrić, spec.medicine rada, koje vještačenje je provedeno u ovom postupku tužitelj potpuno i trajno nesposoban za rad i privređivanje i nije u stanju obavljati bilo kakve poslove u svrhu sticanja zarade, te da je nesposobnost tužitelja za rad i privređivanje isključivo u uzročnoj vezi sa tjelesnim ozljedama zadobijenih u saobraćajnoj nezgodi od 01. 07. 2016. godine.

Kod ovakvo utvrđenog činjeničnog stanja, suprotno žalbenim navodima, pravilno je prvostepeni sud cijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja zasnivajući isti na odredbi člana 195. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima (Službeni list RBiH broj 2/92, 13/93 i 13/94 te Službene novine FBiH broj 29/03 i 42/11 u daljem tekstu ZOO) koji propisuje da ako povrijeđeni zbog potpune ili djelimične nesposobnosti za rad gubi zaradu, ili su mu potrebe trajno povećane, ili su mogućnosti njegovog daljeg razvijanja i napredovanja uništene ili smanjene, odgovorno lice dužno plaćati povrijeđenom određenu novčanu rentu kao naknadu za tu štetu, a dovodeći u vezu ovaj član sa članom 192. istog zakona, koji definiše pitanje podijeljene odgovornosti.

Ne može se prihvatiti osnovanim žalbeno nastojanje tuženog da izneseni prigovor povrede odredba člana 7., člana 8., člana 123. člana 126 i člana 209. ZPP opravda žalbenom tvrdnjom da prvostepeni sud nije brižljivo cijenio svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, odnosno da nije dovodio pojedinačne dokaze u vezu sa ostalim dokazima, te da je pogrešno razlučio sporne od nespornih činjenica zbog čega da je obrazloženje ostalo nejasno i bez razloga o odlučnim činjenicama, jer suprotno slijedi iz datog obrazloženja prvostepene presude prema kojem je

prvostepeni sud ocjenu izvedenih dokaza dao upravo sukladno članu 8. ZPP, te je na osnovu tako date ocjene izveo i relevantna činjenična utvrđenja za pravilnu primjenu materijalnog prava, pa time i za zaključak o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja.

Suprotno žalbenim navodima tuženog, pravilno je prvostepeni sud cijenio kao neosnovan prigovor tuženog da je tužitelj zaključenjem sudske nagodbe od 27. 07. 2017. godine u cjelosti namiren, ali ne iz razloga koje je dao prvostepeni sud već iz slijedećih razloga:

Naime, iz vansudske nagodbe slijedi da je ista zaključena povodom predmetnog štetnog događaja između tužitelja i tuženog i da prema članu 1. tuženi Zaštitni fond se obavezao da tužitelju S.H., na ime ukupne naknade za sve vidove nematerijalne štete, isplati iznos od 13.345,00 KM, dok je u članu 2. navedeno da oštećeni, ovdje tužitelj, izjavljuje da je isplatom navedenom novčanog iznosa u potpunosti namiren za štetu nastalu u predmetnom štetnom događaju i da se odriče bilo kakvih daljih potraživanja po bilo kojem drugom osnovu vezano za predmetni događaj.

U situaciji kada osiguravajuća organizacija isplati oštećenom naknadu štete po osnovu sporazuma o vansudskom poravnanju kojim se oštećeni odrekao prava da po istom štetnom događaju postavlja druge zahtjeve, on može zahtijevati naknadu štete pod uslovom da je naknadno došlo do novih okolnosti koje nisu bile poznate ili nisu ni postojale u vrijeme zaključenja vansudskog poravnanja, a uzrokovale su novu štetu iz osnova istog štetnog događaja.

U konkretnom slučaju, u cilju sačinjavanja vansudske nagodbe, po zahtjevu tuženog Zaštitnog fonda, obavljeno je vještačenje po vještaku medicinske struke prim.dr. Adem Zećo, specijalista opće hirurgije, koji nalaz i mišljenje je urađen na temelju medicinske dokumentacije tuženog zaključno sa danom 13.02.2017.godine (posljednji nalaz oftamologa). Prema nalazu, ukupno bolničko liječenje tužitelja je trajalo 96 dana, a nakon napuštanja UKC Tuzla tužitelj je liječen ambulatno uz kontrolne preglede neurohirurga, fizijatra, plastičnog hirurga i neuropsihijatra. Vještak je povrede kod tužitelja okarakterisao kao teške tjelesne povrede, te je konstatovao da se oštećenik otežano kreće uz pomoć jedne ili dvije podlaktne štake, sa peroneus ortoama oba stopala, neovisan o tuđoj njezi i pomoći ali invalidan, te da je moguće poboljšanje sadašnjeg stanja, a da procenat umanjenja opće životne aktivnosti iznosi 35%.

Vještak medicinske struke dr. Muhidina Džibrića, spec.medicine rada je svom nalazu i mišljenju rada od 25.12.2023.godine, a po zadatku postavljenom od strane tužitelja na pripremnom ročištu, je naveo da je vještačenje obavljeno na temelju medicinske dokumentacije zaključno sa danom 29.01.2019.godine (kontrolni nalaz fizijatra), da je tužitelj zbog zadobivene povrede liječen na UKC Tuzla do oktobra 2016.godine i to prvo u jedinici intenzivne njege, a zatim na Klinici za nurohirurgiju, a nakog toga na Klinici za fizikalnu medicinu, nakon čega su nastavljeni kontrolni pregledi fizijatra uz provođenje vježbi kod kuće, da je zbog izraženih psihičkih smetnji u februaru 2017.godine upućen na pregled neuropsihijatra, te da je nurohirurško liječenje završeno u februaru 2019.godine, dok je završni nalaz fizijatra od kraja januara 2019.godine u kojem nalazu je konstatovano da je za obavljanje aktivnosti svakodnevnog života pacijentu apsolutno potrebna tuđa pomoć i njega. Također iz nalaz i mišljenje slijedi i da je posljednja kontrola oftamologa bila u martu 2019.godine

Stoga, imajući u vidu da je tužitelju liječenje okončano 2019.godine, na što ukazuju nalazi neurohirurga, fizijatra, kao i oftamologa, te da je istom nakon zaključenja vansudske nagodbe nastupilo pogoršanje zdravlja, na što ukazuje završni nalaz fizijatra od kraja januara 2019.godine prema kojem je tužitelju za obavljanje aktivnosti apsolutno potrebna tuđa pomoć i njega, koja prema vještaku prim.dr. Adem Zečo nije bila potrebna u vrijeme sklapanja vansudske nagodbe, zbog čega se može smatrati da je došlo do novih okolnosti koje nisu postojale u vrijeme zaključenja vansudskog poravnjanja, to po shvatanju ovog suda, tužitelju pripada pravo na naknadu one štete koja je nastala naknadno i u uzročnoj je vezi sa štetnim događajem, a nije obuhvaćena ranije priznatom naknadom. Stoga, suprotno žalbenim navodima, tužitelju u smislu odredbe člana 195. stav 2. ZOO pripada pravo na naknadu novonastale materijalne štete u vidu izgubljene zarade, jer kada se po redovnom toku stvari kod tužitelja ranije nije predviđalo pogoršanje, na što ukazuje nalaz i mišljenje vještaka Adem Zečo, u kojem nalazu je vještak konstatovao da je da je moguće poboljšanje sadašnjeg stanja, onda mu pripada pravo na naknadu štete zbog nemogućnosti zarađivanja, uzrokovane štetnim događajem.

Zbog navedenog se na zakonitost i pravilnost odluke prvostepenog suda ne može sa uspjehom isticati prigovor da niti jedna od strana nije pobijala zaključenu nagodbu, te da se tužitelj nije sam zastupao, već je u tom postupku imao kvalifikovanog punomoćnika u vidu Agencije čiji je vlasnik advokat, jer u naprijed navedenoj činjeničnog i pravnoj situaciji, takvi navodi su i bespredmetni.

Neosnovani su i žalbeni navodi tuženog koji idu za tim da tužitelj nije dokazao visinu potraživanja, jer da je tužitelj radio sezonske poslove povremeno, te nije dokazao koliko je radio nadnica u toku jednog mjeseca niti na kojim poslovima. Naime, na pripremnom ročištu, u uvodnom izlaganju, punomoćnik tužitelja je istakao da je tužitelj bio građevinski radnik, radio na nadnicu i mogao je nesmetano mjesečno obezbjediti primanja najmanje u iznosu od 1.200,00 KM, a kako je doprinos tužitelja 50% to isti i potražuje štete u vidu rente u mjesečnom iznosu od 600,00 KM, dok je punomoćnik tuženog naveo da ne spori činjenicu da visina nadničara u poljoprivredi i građevini iznosi 1.200,00 KM mjesečno da bi 50% od toga iznosilo 600,00 KM mjesečno kao što je u uvodnom izlaganju iznio punomoćnik tužitelja, a sve iz razloga da se postupak ne bi odugovlačio vještačenjem u tom pravcu. Pa stoga u situaciji kada je učinio nespornim, ne samo visinu potraživanja, nego i izjašnjenje punomoćnika tužitelja datog u uvodnom izlaganju da je tužitelj mjesečno zarađivao najmanje 1.200,00 KM, a sve kako bi se izbjeglo odugovlačenje postupka vještačenjem u tom pravcu, to ne može sada tuženi sa uspjehom isticati prigovore kojima osporava visinu potraživanja.

Ni isticani prigovor tuženog da prvostepeni sud nije naveo po kojoj odredbi je upravo tuženi pasivno legitimisan, jer da je zanemario odredbe iz kojih proizilazi odgovornost tuženog u slučajevima isplate štete propisanim članom 16. Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostale odredbe o obaveznom osiguranju od odgovornosti FBiH ne utiču na pravilnost i zakonitost prvostepene presude. Ovo u prvom redu iz razloga što tuženi tokom postupka nije posebnim prigovorima osporavao odgovornost tuženog za naknadu štete, a koja je prethodno i utvrđena u postupku koji se vodio pred Općinskim sudom u Kalesiji u predmetu broj: : 29 0 P 031524 18 P od 29. 06. 2020. godine, te je na pripremnom ročištu i naveo da nije sporno da je u ranijim drugim postupcima oštećenim isplaćivana šteta na bazi doprinosa tužitelja u ovom predmetu, a da je u postupku sporna samo činjenica da li je tužitelj zbog zadobijenih povreda posao nesposoban za obavljanje poslova koje je obavljao prije povređivanja a time da je u takvom stanju i

ostvarivao određeni prihod. Ali i pored toga, pasivna legitimacija tuženog u konkretnom slučaju proizilazi iz regulative odredaba člana 3. i člana 16. Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostale odredbe o obaveznom osiguranju od odgovornosti („Službene novine F BiH“, broj 24/05), prema kojoj je tuženi Zaštitni fond obavezan oštećenim stranama plaćati odštetu u slučaju smrti ili tjelesne ozljede i materijalne štete prouzročene u prometnim nezgodama u BiH kada predmetno vozilo koje je prouzročilo nezgodu nije posjedovalo policu osiguranja od auto odgovornosti, a što je u konkretnom slučaju.

Na koncu, iako tuženi u svojoj žalbi osporava i odluku suda o troškovima postupka, u žalbi isti ne konkretizuje u čemu se ogleda nepravilnost i nezakonitost te odluke prvostepenog suda, a koja odluka je po ocjeni ovog suda donesena na temelju pravilne primjene 386 stav 1. u vezi sa članom 396 stav 1., 2. i 3. ZPP.

Imajući u vidu navedeno, valjalo je, primjenom člana 226. i 235 tačka 2. ZPP, žalbu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi u stavu prvom izreke, dok je u preostalom dijelu (stav drugi izreke) zbog odsustva žalbe tužitelja, prvostepena presuda ostala neizmijenjena shodno članu 221 ZPP.

Obzirom da tuženi nije uspio u žalbenom postupku, to je valjalo primjenom odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP, odbiti njegov zahtjev za naknadu troškova za sastav žalbe u iznosu od 562,50 KM i troškove takse na žalbu u iznosu od 150,00 KM.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Asja Razić, s.r.